

România

Tinerimei Române

ABONAMENT ANUAL:Lei 200.—
 pe un jumătate anLei 100.—
 autorități și instituțiuniLei 500.—
 În streinătate dublu.

ANUNȚURI DUPĂ TARIF SE PRIMESC
 LA ADMINISTRAȚIA ZIARULUI
 CLUJ, STRADA REGINA MARIA No. 36

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
 Cluj, Strada Regina Maria No. 36.
 Telefon 7-60.

Ziua nașterii Majestații Sale Regelui Carol al II-lea

Fiecare eveniment care privește nașterea monarhului este un fericit prilej de manifestare a sentimentelor noastre de credință și devotament față de tron. Regele Carol al tuturor Românilor a împlinit 38 de ani. Sufletul nostru de legionari este pătruns în această sărbătorească zi de bucuria generoasă și înnoitoare. Pe această destinație noastră Regele Carol al II-lea primeste deflarea ostilor victorioase, omagiul forței disciplinate puse în serviciul civilizației. Un Rege tânăr și viguros împletește în ființa sa principiul forței statale, ca expresia cea mai înaltă a ordinii spirituale și ethosul național plămădit în aspirațiile și suferințele unui neam întreg. Tinerețea Lui este cea mai răpădătoare cheazășie a așezării noastre, iar înțelepciunea Lui este pârgua de rezistență a unității noastre sufletești, a conștiința noastră de Români, Mo-

narhul reprezintă simbolic ideea de unitate și continuitate despiciând cu tăria sufletului Lui drumurile viitorului, ca un cărmăciu înțelept al vieții noastre sbuciumate. Figura lui granitică se desprinde în apoteoza gloriei din valurile conștiinței populare, păzind neobosit integritatea granițelor noastre și promovând progresul în toate domeniile vieții noastre sociale și de stat. Regele simbolizează liniștea fecundă a păcii constructive. Dincolo de contingentele trecătoare El sintetizează permanentul rasei. Înțelegând și trăind cu toată pasiunea sufletului nostru tinerețea marea lui misiune istorică, noi, tânăra generație a Ardealului, prezentăm Majestații Sale de ziua nașterii Sale omagiile noastre de credință și devotament și urări de viață lungă și fericită.

Să trăiești Majestate, pentru gloria neamului nostru.

SITUAȚIA

Criza morală, socială, economică și financiară a luat proporții catastrofice. Nu există domeniu de activitate nemănecată care să fi rămas neatins de valurile furioase ale crizei. Cauzele declanșării acestei depresii economice nici n'au fost încă precis stabilite, dar efectele ei nefaste se simt pe toate liniile, ne absorb ultimele rezerve de energie, ne buimăcesc, ne cotropesc pur și simplu. N'avem nevoie de explicațiuni savante, de consolări și profetii, pe noi ne interesează cruda realitate a prezentului și omul care va soluționa dificila problemă economică. Strigăm cu toții în cor: ne prăbușim. Toată lumea se văicărește. Iși frâng mâinile, imploră, blestemă și acuză în același timp și din zi în zi desnădejdea crește tot mai rapid, iar impotenta factorilor conducători ne împinge spre pragul falimentului general. Orice curent de învioreare este înăbușit în germen. Paralizia macină toate inițiativele, toată puterea de creație și resturile forțelor de rezistență morală. O psychoză și histerie universală anihilează cele mai inteligente și curajoase încercări de salvare. Așa se vede, că zguduiri economice n'au fost suficient de puternice ca să trezească lumea din deplorabilă stare de apatie, de ruperu a echilibrului moral și sufletesc. Până când va mai dura această noapte grozavă, întretăiată de fulgerile exaltării și vaețele fioroase ale multimei?

Să nu fim capabili de eforturi colective, de hotărâri curajoase și salvatoare? Deageaba ne rostogolim ochii spre cer și pământ, de acolo nu vine soluția. Poate poporul! Nu. Să nu

așteptăm ca formula să fie impusă de hazard, ca masele să găsească singure remediul situației. Căci sau are conducători sau nu. S'a sfârșit cu era măruntelor socoteli și sfiorării politice. Tipicurile clasice nu mai au nici o valoare. Gravitatea situației cere măsuri energice, eroice și rapide. Până se mai poate!

Fragment sindicalist

Separațiunea dintre individul economic și individul politic, artificială și arbitrară, pe care însă democrația modernă și-a clădit întreaga sa ideologie, va fi în viitor înlocuită printr'o fuziune armonică, realizându-se astfel pentru întâia dată în lume, în planul producției economice, unitatea de existență reală a individului în societate. S'ar putea zice că, în măsura în care procesul de producție va deveni tot mai autonom, mai liber de orice ingerințe din afară, de orice tutelă exterioară, în aceiași măsură s'ar putea concepe și o transformare a aparatului de Stat, prin trecerea funcțiilor sale utile asupra organizațiilor profesionale în curs de dezvoltare.

În prima jumătate a acestui an exportul austriac în Rusia a fost următorul: în ceea ce privește industria mașinilor. În industria oțelului s'a trimis 36,4 la sută din producția totală austriacă, aluminium 33,1 la sută mașini agricole de curățat 67,6 la sută, mașini pentru industria forestieră 28,1 la sută, prelucrare de metale 52,6 la sută.

Guvern de concentrare

Această formulă, uneori serioasă, coincide deobicei cu sfârșitul unui regim, care nu mai poate face față situației.

În momentul critic toate partidele sunt de acord asupra necesității concentrării tuturor forțelor politice pentru stabilirea unui echilibru „absolut indispensabil” pentru ieșirea din impasul în care se găsește țara gospodărită anarhic! Aceasta este credința generală care stăpânește judecata fiecărui om politic român, în momente de „cald patriotism”, de lipsă de prestigiu, de neputință politică și de renunțare pasageră la egoismul lui firesc și burghez, dar mai ales burghez. Poate că niciieri nu se limitează și constrânge în tipare silite și anxioase libertatea omului ca în această țară de aproximativă ordine burgheză. În România un partid politic care ar refuza categoric, indiferent de împrejurările prin care ar trece țara, corsetul formulei concentrării, este considerat ca trădător de neam din partea celorlalte partide și-a presei de mare scandal național. Evident, opinia publică nu înregistrează niciodată aceste susceptibilități de pură esență etnică, pentru că acestea privesc numai o infimă minoritate din corpul națiunii. Să analizăm puțin structural un guvern de concentrare și să încercăm să definim temerurile lui politice, cât și scopurile lui. Vom discuta chestiunea în principiu și sumar, întrucât realitățile politice dela noi și raportul de forțe între partidele existente se cunosc mai mult sau mai puțin exact. Care sunt temerurile ce justifică ideea unui guvern de concentrare? Unul singur: neînțelegerea dintre partide și lupta lor neinduplecată este cauza exclusivă a impasului în care se află țara și de aici decurge obligațiunea lor de a se solidariza forțat. (Reactionarii adevărați și patrioții de boulevard). Democrații sirupoși, apărători credincioși ai ideii de partid, cer doar un simplu armistițiu, întrucât luptele dintre partide ar influența „catastrofal” situația și deci trebuie întinsă ramura de măsline. O analiză fugăvă a împrejurărilor sociale, economice și politice ale României de astăzi, ne scuteste de o argumentare prea amplă, prin care să arătăm neseriozitatea acestei interpretări a momentului istoric de față. Într'adevăr cauzele crizei de astăzi nu-s politice și mai ales nu pot fi considerate drept cauze ale crizei social-economice actuale realizările și tendințele de democratizare radicală a vieții publice. Din contra, democrația socială și politică a României a promovât cunoașterea exactă a structurii noastre sociale și statale, punându-ne în situația neplăcută, dar perfect utilă, de a cunoaște capacitatea politică și valoarea etică a păturii noastre suprapuse. Treceam printr'o criză de structură, criza regi-

mului capitalist. Nu putem ascunde acest lucru, fiindcă astfel nu realizăm nimic. Veacul trecut a cunoscut lupte sângeroase între bogați și săraci, dar aceste lupte au fost sporadice și întâmplătoare. Crâmpene de crize ciclice voiajau dintr'o țară într'alta producând dezechilibre locale fără repercusiuni îndepărtate, dată fiind slaba interdependență economică a popoarelor; regiuni infometate endemic, sau periodice. Așa s'ar prezenta mizeria socială a veacului al XIX-lea, iar crizele economice și efectele lor băntuiau regiuni și înbrăcau aspecte corespunzătoare acestei mizerii.

Astăzi însă este cu totul altceva. Întreaga planetă este cuprinsă de un chin prerevoluționar. Criza economică s'a extins pretutindeni în statele agricole și în cele industriale, a atins toate domeniile vieții: economice, sociale și politice. Luptele politice dintre partide n'au nici-o influență asupra crizei, ele fiind o simplă consecință. Din contra, aceste lupte, oricât de aspre ar fi, au o virtute incontestabilă: lămuresc criza și proporțiile ei, îndemnând partidele îndrăznețe a preconiza soluții eroice conform împrejurărilor. Și-apoi, care-ar fi scopul unui guvern de concentrare?

1. Suspendarea temporară a conflictelor prin încheierea unui armistițiu de destindere a raporturilor încordate de astăzi.

2. Soluții eroice dictate de împrejurări excepționale. Aci o mică parenteză. Prin soluții eroice se înțelege: reducerea bugetului, concedierea slujbașilor inutili, reducerea salariilor muncitorești, o eventuală reducere a impozitelor în cazul când nu s'ar putea menține cu orice preț la nivelul lor actual, consolidarea instituțiilor de credit privat și apărarea monetei stabilizate la un curs cam ridicat. Întreaga această politică ar potența criza și-ar precipita un desnodământ neprevăzut, fiindcă esențialul, cauzele crizei, conflictul dintre bogați și săraci, dintre capital și muncă, ar rămâne neatinsă. Viciul acestei politici constă pe deoparte în faptul că nu s'ar ține cont de dezideratele masselor radicalizate de mizerie, iar pe de altă parte prin faptul că o criză economică și socială de structură este tratată prin mijloace politice, deci de suprafață, cunoscute în tipicul clasic burghez, astăzi răsuflet. Acesta-i adevărul! Dar, admitând că s'ar putea ajunge la un acord în principiu, care ar fi modalitățile de realizare ale unui guvern de concentrare? Guvern de concentrare cu actualul parlament? Imposibil! De ce!

1. Majoritățile docile ale dlui Argetoianu sunt antiparlamentare și deci antidemocratice.

2. Guvernul actual a fost și este în contra ideii de partid, așa că orice co-

(Urmare pe pag. 2-a).

„Satul și Școala”

(O inițiativă laudabilă și un îndreptar pentru învățătoria ardeleană)

Lipsit de inițiative culturale n'a fost Clujul românesc nici când! În anii cari au urmat imediat războiului, luând o explicabilă desvoltare prin deplasarea elementelor rurale spre oraș, prin înființarea diferitelor școli și concentrarea administrației de Stat, Capitala Ardealului a fost loc prielnic de frământări, de aspirații, cari adeseori și-au găsit posibilități de exteriorizare, fie ele cât de modeste.

De aici a pornit acea faimoasă „Gândirea” a lui Cezar Petrescu și-a lui Nichifor Crainic, aci, în primii ani de stăpânire românească, s'au ridicat și afirmat o seamă de publiciști în scrișul cărora pulsa gândurile tinerei generații. Licean pe atunci cu câtă emoție n'am așteptat ziua în care — datorită profesorului Ioan Scurtu dela Dumbrăveni — nu mi-am văzut publicată prima încercare în paginile frumoasei „Cosânzeana” a dlui S. Bornemisa, un model de revistă de care este lipsit Clujul de azi. A apărut apoi mai târziu, într'o înmugurire de primăvară „Utopia” care a murit după aproape doi ani de apariție căci prea era urzită numai din idealism și apoi „Darul Vremii” care prea fusese comercializat în începuturile lui. Acestea au fost numai câteva din acele flori cari apar sporadic și mor mai înainte de a putea împrăstia întreg parfumul cel ascund în modestele lor potire. Iată că acum, cu toate greutatele materiale prin cari trecem, din lumea școlai, a școlai umile și mici, adeseori uitată chiar și de aceia cărora datoria le impune să-și aplece urechea la durerile ei, din lumea școlai primare, se ridică o revistă modestă: „Satul și școala” care-și impune ca program însuși titlul ales. Satul și școala e un câmp de activitate foarte spinos. A ataca o asemenea problemă, recunoaștem, dimpreună cu dl inspector Iencica, animatorul și întemeietorul revistei, că nu e un lucru tocmai ușor. Școala primară are la noi lipsă de serioase transformări. Ele nu trebuie însă dictate de meschine considerații politice ci de necesități endemice cari să canalizeze evoluția școlai primare spre făgusul adevăratului progres.

Școala noastră primară a trecut prin două faze critice: faza analfabetismului, reușindu-i să micșoreze multumitor numărul acelor cari nu se putea împărtăși din binefacerile tiparului și: faza construirii de localuri pentru școala cari acum, indiferent de mijloace, se ridică în mai toate satele din cuprinsul țării. Etapa ultimă e: Școala și satul, în care învățătorul trebuie să cunoască sub variata lui înfățișare acest mediu, să-l servească cu toată activitatea care se desfășoară în școala, să nu rămână lecție la ori care obiect care să nu pornească dela realitatea locală. Deaceia înainte cuvântătorii ar dori „ca învățătorul să privească cât mai atent viața sufletească a satului, s'o poată urmări în evoluția ei, s'o aducă în cât mai mare măsură în școală”. Procedând astfel sperăm că această revistă își va ajunge scopul, pornind din necesitatea de a păstra contactul cu fostii absolvenți ai celor două școli normale din Cluj. Această afirmație, din multiple motive, o regretăm. Am fi dorit să vedem o afirmare mai îndrăzneată, o revistă neocalizată, o publicație care să aibă curajul și îndrăzneala — mai ales îndrăzneală — să îmbrățișeze problema satului și a școlai d epe tot cuprinsul Țării, rupând acea timidă vasalitate, caracteristică tuturor revistelor ardelene, față de cele cari apar în București. De ce numai satul și Școala fostilor absolvenți ai școlai normale din Cluj, câtă vreme problema e de-o generală necesitate. Desigur această afirmație vom vedea-o desmintită chiar de inițiatori, cu atât mai mult cu cât dl Iencica, prin situația socială ce-o deține, e în măsură să cunoască mai bine decât ori care altul acest adevăr,

care face din școala primară și din învățător una din problemele cele mai actuale ce se pun Statului român și care pretinde grabnice și rodnice soluțiuni.

Articolele semnate — 7 la număr — sunt dintre cele mai instructive. Ele pot fi citite cu folos chiar și de aceia cari nu mai au nimic comun cu școala primară decât amintirile lecțiilor de aritmetică, cu numerile întregi până la 10, cari ni se păreau un chin și mai ales recreațiile cu țipete și chionturi, cu pâinea cu magiun și cu merele vârate de bunica în traista de școală, tot atâtea clipe cari ne urmăresc și ne vrăjesc copilăria. În afară de articole de specialitate găsim scrisul omului harnic și sfătos la vorbă care e profesorul I. Simionescu. Dsa ridică problema muzeelor etnografice la sate: „Importanța unor asemenea muzee regionale este covârșitoare. În primul rând se leagă trecutul de prezent și viitor. Ce-am fost până ieri rămâne viu în mintea noastră. Iar dacă fiecare sat și-ar avea în școală, muzeul lui, ușor s'ar putea crea un muzeu regional. Cu acest chip oamenii noștri de știință, specialiștii, ar putea găsi la îndemână materialul bogat pentru studii din care se pot trage învățăminte chiar și asupra originii noastre, necuprinsă nici măcar în cronicile bătrâne”. Deasemenea deosebit de interesant e articolul dlui Oscar Jianu: „Sociologia satului și învățătorul” în care dsa caută să schițeze câteva din problemele vitale ce se impun învățătorului, factorul civilizatoriu în lumea satelor.

Revista mai cuprinde pagini literare reproduse; pagini juridice cu instructive jurisprudențe, cari privesc drepturile personale ale corpului didactic și o bogată cronică diversă. Așa cum e redactată și cu abonamentul redus la 120 lei anual pentru învățătorii „Satul și Școala” poate fi, prin stăruința celor ce-o scriu, un serios îndreptar pentru ceea ce ar trebui să fie școala primară de mâine.

CORNELIU ALBU.

Gvern de concentrare

(Continuare din pag. 1-a).

laborare cu el ar constitui o complectă negare a acestei idei. O altă posibilitate: Disolvarea parlamentului actual, alegeri libere garantate de un guvern neutru cu misiune strict electorală și constituirea unui cabinet de concentrare, de uniune sacră sau de orice alt soi de uniune vreați, desprins din raportul de forțe politice concretizat în configurația politică a parlamentului liber ales. Ar fi aceasta o soluție? Știm noi, cine-o găsește serioasă n'are decât s'o adopte. Un lucru însă este cert: o presiune exercitată asupra statelor majore ale partidelor politice, în afară de consultarea corpului electoral, este egală cu o furtună într'un pahar cu apă. Repetăm: în împrejurările de astăzi, un partid, politic nu poate crea nimic, decât atunci când poate întreprinde o acțiune pe cont propriu, iar succesul nu-i poate fi asigurat decât în cazul când este posesorul unei reale soluții radicale, soluție care să nu admită compromisul, pentru nici un motiv. Cunoșcând programele partidelor politice românești și mentalitatea noastră, nu putem recunoaște vre-o virtute salvatoare unui guvern de concentrare sau de uniune sacră, oricât de ideal ar fi constituit și de oricine ar fi prezidat. Atât, deocamdată!

OBSERVATOR.

Nu cerem abonaților nici un ban pentru munca noastră, cerem numai plata abonamentului, care abia ne acopere cheltuielile de tipar.

Redacția „Chemării”.

Periscop economic

Franța este actualmente câmpul unui paradox economic. Deși circulația fiduciară de 78 miliarde franci și depunerile streine considerabile ar permite o largă politică de credit, totuși s'a inaugurat iarăși era restricțiilor. În mod inexplicabil, și acolo se observă fenomenul retragerilor de depuneri și tezaurizarea bancnotelor. De aci ridicarea taxei scontului. 20 de miliarde de franci zac inactive în lăzile țărănilor! Alte 48 de miliarde stau aproape moarte în safurile lui Caisse des Dépôts et de Consignation. Și în plus încă 36 miliarde franci sunt adăpostite în caselle de economii.

Băncile se găsește în stare de permanență. Comercianții și industriași se plâng de refuzul băncilor de a sconta tratele franceze asupra streinătății. Băncile de economii fac plasamente numai în valori de stat. În general, băncile mari plătesc 1/2% după depuneri și caută să fie lichide pentru cazul unui asalt. Noi am prevăzut că mergem spre o eră de restricțiuni și de scumpire a creditelor.

Cele mai bune hârtii de bursă au scăzut cu 1/3 sau 1/2 sub cursul lor normal.

Valori ca Royal Dutch au scăzut dela 60.000 la 15.500, Rio dela 8000 la 1880, Canalul Suez dela 26.000 la 13.500 etc. În pletora de numerar viața economică a Franței trebuie să sufere cumplit. Cine mai pricepe paradoxele economice de astăzi?

Piața românească suferă de aceeași boală. Băncile fac o politică greșită. Nu prin reducerea dobânzilor se poate opri retragerea depunerilor! Să ia exemple dela băncile de emisiune. Măcar în mod tranzitoriu să urce dobânzile și psihoza va fi oarecum vindecată. Și să nu se restrângă la infinit creditele, căci inactivitatea este egală cu moartea.

Datoria Germaniei la sfârșitul lui 1913 era 117,5 miliarde Reichsmark. Prin inflațiune această cifră a suferit o reducere respectabilă. La finea anului 1928 economia germană era îndatorată cu 77,1 miliarde, 1929 circa 84,3 miliarde, 1930 rotund 89,8 miliarde mărci. În 1913 cota-parte a datoriei externe era mai mică de 1%! Față de această situație datoriile externe, au evoluat după cum urmează:

1928	15,3 miliarde mărci	= 19,8% a datoriei totale
1919	16,2	= 19,8%
1930	18,2	= 20,3%

La finea anului 1913 circa 100 miliarde (85%) era datorie pe termen lung, și 17,6 miliarde (15%) pe termen scurt. În ultimii ani proporția aceasta a suferit mari deplasări.

Credite pe termen scurt:

1928	30,2 miliarde mărci	= 39%
1929	31,8	= 38%
1930	31,2	= 35%

Credite de termen lung:

1928	46,9 miliarde mărci	= 61%
1929	52,5	= 62%
1930	58,6	= 65%

Economia publică era îndatorată la finea anului 1913 cu 33,5 miliarde mărci (28,5%) și cu 28,3 miliarde mărci = 31,5% la sfârșitul lui 1930.

Participarea numai la producția națională germană este evaluată la 40%, adică vre-o 40 miliarde Reichsmark (1600 miliarde lei).

Camera de comerț din Londra a trecut pe lista neagră pe toți comercianții cari nu vor să-și respecte angajamentele la cursul scăzut al lirei sterline, obligând în același timp pe cumpărătorii englezi să respecte contractele în valute streine. Multe țări și societăți au admis punctul de vedere englez, altele însă refuză să accepte plata în lire devalvate. De altfel lira este lăsată la liberul joc al pieții, din care cauză fluctuațiunile preturilor sunt foarte mari. Deocamdată domină principiul egalității lirei (înainte și după ridicarea etalonului aur), și va merge atâta vreme până când nu se ridică valul de negură ce s'a așezat asupra

capetelor populației din Anglia. În rețitate preturile au început să se adalteze parității lirei față de aur și de au suferit considerabile urcări.

Statistica anuală „Archiv für Eisenbahnwesen” ne spune că lungimea totală a căilor ferate din lume este de 1.255.080 km. Cea mai mare parte a rețelelor se găsește în America. De la 134.098 km. în 1875 rețelele s'au sporit la 606.602 km., iar în Europa de la 142.594 km. — în același interval de timp — la 406.801 km.

Din cele 4200 cutii de scrisori ale orașului Berlin se ridică zilnic 7 milioane bucăți. Poșta sosită din afară la Berlin numără 4 milioane scrisori pe zi.

În producția minerală a Uniunii sud-africane în valoare de 1.410.999.000 lire sterline, aurul deține recordul cu 71%. Aurul produs vine în măsura covârșitoare din Witwatersand (68,8%).

Un întrerupător modern de 220 chilovați necesită pentru umplere 60 până la 70 tone ulei în valoare de 1.000.000 Lei.

Din 135 milioane locuitori ai Statelor-Unite 80 milioane trăesc în case de lemn.

Electricizarea căilor ferate este numai atunci economică, dacă lipsesc cărbunii corespunzători, pantele admită tracțiunea electrică, stă la dispoziție energie hidroelectrică eficientă și în fine dacă se consumă 200.000—300.000 kw. ore pe kilometru și an.

Costul unui kilometru de linie electrică costă la trenurile mici, inclusive stâlpii și conductele de alimentare, 8000—10.000 Reichsmark (320.000—400.000 Lei).

Rezervele de aur ale Americii au evoluat după cum se vede din tabelul de mai jos (cifrele înțelegându-se în milioane dolari și corespunzând situației dela 1 August a fiecărui an):

1914	1.890,7	1923	4.078,6
1915	2.006,4	1924	4.517,5
1916	2.500,2	1925	4.391,4
1917	3.086,2	1926	4.518,6
1918	3.080,8	1927	4.585,6
1919	2.989,5	1928	4.112,6
1920	2.695,3	1929	4.340,6
1921	3.288,6	1930	4.516,5
1922	3.824,8	1931	4.949,3

Remarcăm că în anii de criză perioadă americană 1919—1920 și 1928—1929 stocurile de aur sunt în scădere, ca la 1 August a. e. rezervele să atingă suma fabuloasă de 841 miliarde lei. Statistica aceasta ne mai arată cum s'a îmbogățit America pe spinarea Europei. I. M.

Primăria Municipiului Cluj.

No. 14.583—1931.

A n u n ț.

Municipiul Cluj, va închiria prin licitație publică cu oferte înscris fâchise și sigilate, localul de prăvălie situat în clădirea primăriei din Calea Regele Ferdinand No. 151, pe durata de 3 ani dela predare.

Licitația se va ține conform dispozițiilor cuprinse în art. 88—100 din legea contabilității publice și cu normele generale pentru ținerea licitațiilor publice în Mon. Of. No. 127—1931, în ziua de 5 Noiembrie 1931, ora 11 a. m., înaintea Comisiei de licitații, sala de ședință.

Odată cu predarea ofertelor concurenților, vor depune în plic separat la mâna dlui președinte al Comisiei o garanță provizorie în numerar sau efecte de Stat egală cu 5%, din suma oferită drept chirie pe durata susindicată.

Condițiile de licitație se pot vedea la Serviciul Economic.

Cluj, la 9 Octombrie 1931.

Primăria municipiului Cluj.

Criza capitalismului și socialismul

— Răspuns lui Anagus —

„O distinsă personalitate retrasă de mult din viața politică, dar care urărește cu interes evenimentele politice și economice”, publică în „Adevărul” ce a apărut cam pe la începutul unei Octomvrie, cu titlul și pseudonimul de mai sus, un articol pentru a caracteriza criza economică. Voi da rezumat după cât e posibil cu încredere și cuvintele autorului ideile pe care le așterne în favoarea sistemului capitalist de producție și voi căuta, în-țu cât îmi stă în putință să răspund, notând în relief cele câteva erori fundamentale și evidente pe cari își clădește argumentația.

Dela început dl Anagus, se prezintă un sceptic, care nu crede că azi-ziăzile ultimele clipe ale erei capitaliste, dimpotrivă susține că forțele de creație ale capitalismului încă nu sunt secate, că menirea istorică a capitalismului încă n'a fost realizată și nu poate dispărea înainte de a fi împlinit el însuși toate elementele de bază ale unei noi ordine de lucruri. Acesta din motivul că clasa muncitoare nu este încă organizată în vederea conducerii producției.

Socialismul — spune dl Anagus — se realizează ca printr-o lovitură de baghetă magică, dintr-o zi pe alta, pe etape, prin realizări parțiale.

În altă ordine de idei, dl Anagus susține că ceea ce caracterizează structura capitalistă a societății nu este acumularea imenselor bogății, ci modul de organizare al muncii sociale în procesul de producție (sublinierile sunt noastre N. R.), în care intră aspectul politic al societății, sistemul său juridic, teologia sa proprie, tendințele și sistemele sale de gândire. Și anume: producția capitalistă se caracterizează printr-o organizare mecanică, exterioară și autocratică, a muncii în procesul de producție. Capitalismul a grupat mari mase de oameni pe cari le-a disciplinat și supus militărește unui plan de producție dinainte fixat. Producția capitalistă ar fi deci caracterizată în această disciplină exterioară, mecanică, autocrată și militară, pe care capitalismul o impune corpului colectiv al lucrătorilor. Producția capitalistă ar fi deci ca un corp al cărui suflet se află înafară, un soi de automat, cărui unitate reală este completată în voința capitalistului. Realizarea ei a socialismului se poate face numai dacă și după ce, acel suflet, această voință exterioară a producției se va poziționa în corpul neînsuflețit al colectivității lucrătorilor, să-l învieze și să-i dea unitatea. Deci atunci când se va realiza trecerea, transfuziunea inițială a capitalismului asupra colectivității.

În altă ordine de idei, dl Anagus susține că etatizarea nu e socialism, nu seamănă nici un pas înainte spre socialism, nu modifică întru nimic procesul de producție, nu realizează trecerea de la mecanism la organism, de la cooperarea neînsuflețită la viața însuflețită. Va fi doar o simplă trecere de la un mecanism la altul și nimic altceva. Pentru că statul, spune Anagus, nu se cucerește ca un castel medieval, ci se deșartă mai întâi conținut, ca lichidul dintr-o sticlă goală. Prin urmare reforma cea mare se face în sensul primenirii aparatului administrativ de stat, în momentul luării frânelor de conducere, și după aceea puterea se trece asupra unor creațiuni sociale, adevărate instituțiuni de drept de esență colectivă. Aceasta numai după ce se va fi realizat armonia între individul economic și individul politic, după ce se va fi realizat unitatea de existență reală a individului în societate.

În concret, dl Anagus arată, că economia sovietică, socialismul Statului sovietic, este mai curând antiteza socialismului, un fel de capitalism de stat, autoritar și militarist la exces, centralist și o economie extrem de autoritară.

biurocrație și sălbatecă. Schimbarea ei ca în loc ca lucrătorul să muncească pe seama capitalistului, muncește pe seama statului sovietic. Și aceasta se întâmplă mult mai puțin liber decât în societatea capitalistă. Prin urmare nu este aceasta în Soviete întronarea sclăviei, deghizată sub cele mai atrăgătoare și pompoase denumiri? Dl Anagus mai acuză comunismul rus că este cea mai formidabilă mișcare națională, panslavismul triumfător, mesianismul rus, care sub pretextul că vrea să salveze civilizația europeană, duce lupta cea mai acerbă pentru exterminarea ei, prin distrugerea tuturor cuceririlor făcute de ea, al oricărui sentiment de umanitate, respect al individului, de solidaritate socială, de libertate și autonomie individuală.

Concluzia pe care o trage dl Anagus este că, capitalismul nu va reuși, dimpotrivă se va dovedi și de astădată suplu, adaptabil, plin de tinerețe și vigoare, capabil de a înfrunța și învinge greutățile de astăzi.

Erorile de bază ale acestei argumentații, ni se par atât de evidente încât după redarea întregului sistem de gândire, pare a nu mai necesita alte contra-argumente.

Și să nu ni se ia în nume de rău dacă ne permitem a crede că, dacă scoatem câteva cărămizi din fundamentul acestei clădiri de argumente se va năruși întreg edificiul. Aceasta nu fiindcă am îndrăzni să ducem luptă acerbă cu distinsă personalitate care se ascunde sub pseudonimul de mai sus, dar fiindcă avem credința profundă susținută în cazul de față și de un profund umor tinerețesc, că argumentele redată sunt aserțiuni false, rezultate din o ignorare voită a celor mai elementare date ale economiei capitaliste, ale realizărilor făcute de Soviete sau din un viciu al privirii de ansamblu prin una care descompune cele câteva postulate ale gândirii capitaliste în culorile frumoase ale curentului în loc să privească prin prisma care adună faptele pestriri ale realităților economice, în raza albă, luminoasă a clarității.

Pornim dela cea mai elementară noțiune care a fost ignorată atunci când s'a tras prima și cea mai tipică caracterizare a capitalismului. Definiția acestuia nu este în funcție de organizarea autocratică a muncii. Prima și ultima caracteristică a capitalismului este profitul. Acesta este esența și sensul de a fi al capitalului. E adevărat că sistemul de producție capitalist este o realitate multiplă. Rațiunea lui de a fi este câștigul. Aceasta este totodată și greșala producției capitaliste: că produce nu pentru necesitate ci pentru câștig. Acesta regulează consumația și calitatea producției și nu invers, cum ar fi trebuit să fie. Din această anomalie naște o serie de alte anomalii, între cari cea mai uluitoare este cea la care a ajuns producția capitalistă în zilele noastre: producția maximă aduce abundanță maximă și abundanța maximă duce la mizeria maximă. Iar în ce privește organizarea producției capitaliste, care a grupat mase de oameni pe cari le-a disciplinat și supus militărește unui plan de producție dinainte fixat... este o metafizică rafinată, creată peste noapte ca să susțină dialectic un organism subred și viciat în fond. De altfel știm noi, capitalismul are sistemul său de gândire, metafizica sa își are esteticianii săi și nu puteau să lipsească nici poezii săi care să învalue o economie bazată numai pe câștig (mobilul general al sistemului) și deci pe exploatare, în aureola poetizantă a organizării în stil, autocratică și militară a producției. Și aceasta nu este altceva decât caracteristica tehnică a capitalismului, care utilizează fără cruțare forțele vii ale masselor de oameni sub forma poetizantă a „diviziunii muncii”. Metafizica sistemului se încheie cu principiile individualiste, consacrate de fi-

lozofia și dreptul capitalist: desfășurarea liberă a puterilor sufletești, libertatea individuală: concurența liberă (liberalism).

Prin urmare, dacă viciul de fond al producției capitaliste este profitul și exploatarea, e tot atât de adevărat că sufletul care dirijează această producție este ca un lichid vicios care umple o sticlă. Necesitatea revoluției (ideea de revoluție este strâns unită cu ideea de socialism și a fost tratată, chiar dacă nu e nevoie să fie revoluție sângeroasă în o bibliotecă întreagă de opere) se explică tocmai prin trebuința imperioasă de a deșerta urgent și deodată lichidul vicios care umple sticlă. Producția capitalistă se caracterizează prin cea găunoșie de schelet, pe care socialismul vrea s'o umple cu conținutul organic al unui sistem unitar. Că-tă vreme disciplina autoritară, selecțiunea individualităților, cari formează sufletul din afară al sistemului, nu este altceva de cât rezultatul unei morale și mai metafizice „estetizante” și „spectacolare” care spune că omul nu-i făcut aci pe pământ numai pentru a fi fericit, nici măcar pentru a fi cinstit (Nietzsche și Renan, cari sunt patronii spirituali ai acestor doctrine estetizante), ci mai curând pentru a colabora desinteresat și anonim la edificiul măreț al culturii (citește producția capitalistă). Cultura burgheză nu pleacă dela simplu, dela concret spre complex și abstract. Parcă vrea să transpună punctul de greutate al vieții în transcendentul și parcă rolu omului aci pe pământ n'ar fi altceva decât să împlinească o poruncă venită din afară de undeva de nu știu unde. Ei bine! Socialismul se mulțumește deocamdată să ridice standardul de viață al oamenilor. Căta vreme în Rusia țaristă se fabrica zahăr numai pentru export, rămânând pe seama consumatorului o cantitate infimă de zahăr (tot așa cu derivatele laptelui, carne, ouă, orez etc.), și mureau de mizerie și de insuficiență alimentară, astăzi o familie constătoare din 3 copii și 2 adulți primește în Rusia Sovietică lunar 30 kg. carne și untură, 30 kg. pește, 11 kg. unt, 300 ouă, 6 kg. orez, 10 kg. făină, 20 kg. zahăr. Chiar dacă nu sunt reale cifrele aceste, tendința de ridicare a standardului de viață, a trebuințelor vieții fizice este un postulat primordial și o realitate adâncă. S'a-poi chiar dacă socialismul n'a realizat încă, va putea realiza cea promovată a demnității persoanei care nu există în societatea capitalistă. Prin orgoliul propriei sale activități, individul își va exercita în cel mai mare grad talentele sale și va aboli definitiv indolența caracteristică cetățenilor unui stat capitalist. Pentru că munca considerată, nu în repetiția sa monotonă ci în posibilitățile sale de dezvoltare intelectuală mărește concomitent nu numai standardul de viață cantitativă, animalică, ci și cea calitativă. Și... acesta e lucru care ne trebuie.

OSCAR JIANU.

„Bătrâna Europă e ca un pod de drum de fier din fier vechiu. Fierul nu se încovoie, dar în metal se produc cristale. Și într-o zi totul se sfarmă ca sticla”.

Țarul Boris al Bulgariei.

Pentru luare la cunoștință.

Rugăm pe Onor. abonați și cetitori ai ziarului nostru să nu mai facă nici o plată la mâna individului Mihai Luca, nefiind mai mult Incasatorul nostru și în caz de se va prezenta să fie dat pe mâna poliției.

Administrația.

Publicațiune.

Inscrierile la Facultatea de Drept „Regele Carol al II-lea” din Oradea, vor avea loc între 1 și 30 Octomvrie a. c., orele 9—12 a. m.

Inscrierile la intrarea în Facultate se fac în baza diplomei de bacalaureat, extras de naștere și certificat de moralitate. În plus se mai cer două fotografii și un timbru fiscal de 14 Lei.

Pentru anii următori înscrierile se fac pe baza caetului de curs.

Examenele fundamentale și de licență vor începe la 20 Octomvrie a. c. și înscrierile la aceste examene se vor face între 1 și 15 Octombrie, orele 9—12 a. m. Pentru aceste înscrieri, studenții vor prezenta caetul de curs încheiat și timbrat (14 Lei fiscal). Studenților prezentând caetele netimbrate li se va refuza înscrierea la examen.

Alături de Facultate funcționează un Cămin, unde studenții (90—100) vor avea locuință și întreaga întreținere în schimbul unei taxe de 1000—1200 Lei lunar.

Primăria Municipiului Cluj.

No. 16.887—1931.

Publicație.

Pentru lucrările de regulare, proiectate în albia râului Someșul-Mic, se va ține tratărea prin bună învoială în sala de ședințe No. 4 a Primăriei, în 24 Octombrile 1931 orele 11 a. m. înaintea comisiei de licitație. Devizul și caetul de sarcini al lucrărilor se poate vedea și decopia în biroul Serv. Tehnic, în orele fixate pentru primirea particularilor.

Se vor admite la tratare antreprenori cu firma înregistrată, cari pot dovedi executarea cu reușita a lucrărilor similare.

Odată cu prezentarea ofertelor este a se depune garanția de 5% după valoarea lucrărilor în numărul sau în efecte de Stat.

Valoarea lucrărilor este de lei 250.460, urmând, ca lucrările să fie terminate în 42 zile de lucru, socotite dela ziua primirii comanda.

Cluj, la 11 Septembrie 1931.

Primăria Municipiului Cluj

Cu insistență rugăm pe toți abonații să-și achite abonamentele.

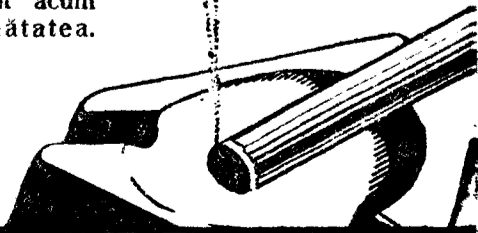
Trebuie să vă obișnuți cu țigarete denicotinizate!

Nu veți mai putea fuma decât din acestea!

Fabricatele Fumosan sunt acum perfecte. Ele vă apăra sănătatea.

FUMOSAN

Fumători

BULETIN EXTERN

Se observă în ultima vreme un fenomen interesant pentru cercetătorul problemelor sociale ale lumii contemporane. O spaimă cruntă și neserios motivată, spaima cercetătorilor puri și a sentimentaliilor, care gonesc fără țință pe roibul capricios al minții sterpe, încercând o copilărească sfârșimare a punților de trecere spre viitor, spre acel viitor social care va fi mai bun decât prezentul în ciuda tuturor eforturilor noastre de a împiedeca venirea lui. — Năzdrăvanii reacțiunii europene au scos sabia și-au pornit la atac în contra socialismului parlamentar, singura garanție a existenței lor comode. Această acțiune pare cu atât mai stranie, cu cât partidele politice socialiste, reprezentante ale ordinii berghize, au întrebuințat toate resursele acestui Stat pentru salvarea rotundelor patrimoniilor particulare, renunțând pentru motive mai mult filozofice decât economice la realizarea integrală a programului lor, disociindu-l și esalonându-l în reforme de cârpeală a căror definitivă realizare a fost amânată pentru o sorocă incertă. Ordinea burgheză a fost salvată după războiul mondial de partidele socialiste care-au frânt în bucăți unitatea marelui partid preconizat de doctrina marxistă, și a cărui misiune istorică după precizările teoretice ale maestrului științei revoluției moderne, constă în întronarea pe cale revoluționară a societății socialiste, prin cucerirea puterii politice cu ajutorul violenței proletare. Războiul, cu consecințele lui dezastruoase a fost un prilej potrivit pentru răsturnările violente ale ordinii sociale și economice existente. Dar substratul social-economic propriu unei revoluționări a societății burgheze, a fost lipsit de correspondentul politic, prin faptul sfârșimării unității socialiste revoluționare. Consecințe: social-democrația se di tramă, iar forțele politice se polartzează spre extreme.

Massele au fost dismembrate, partidele de stânga îmbucătățite, în timp ce extrema dreaptă s'a recules regrupându-și forțele după un plan bine chibzuit. Proletarii europeni și-au pierdut busola, iar burghezi europeni sunt de fapt stăpâni reali ai puterii politice. Sindicalele uvriere au fost epuizate în sterile lupte politice, așa că astăzi, sunt incapabile de o mișcare revoluționară care-ar putea duce la scop. Cel mult ne-ar putea oferi câteva răscoală sângeroase, dar sporadice și ridicole. În Anglia, MacDonald a devenit protecționist și malthusian, iar Henderson anunță cu surle și țimbale radicalizarea laborismului britanic. Echilibrul clasic englez este amenințat prin gruparea forțelor politice spre extreme.

Ideia de revoluție așa de abil manevrată de partidul laburist este înlocuită brusc cu formula necesității realizării imediate a socialismului. — În Germania la fel.

Preponderența numerică a social-democrației este pusă la grea încercare. Tactica compromisurilor nu mai prinde. Guvernul Bruening stă pe vârfuri de spadă. Configurația politică a Germaniei se simplifică brusc: Hitler-Hugenberg sau extrema dreaptă și X (personalitățile roșilor) sau extrema stângă. Toate partidele de dreapta, plus statul politic se grupează în jurul aventurierului austriac, iar o parte din sindicatele muncitorești duc în cărcă o firavă și neputincioasă minoritate comunistă, așa zisul partid comunist. La mijloc rămân social-democrații, cintezoii aiurii ai Germaniei contemporane. — În cotro vor merge neisprăviți astia?!

Criza a trecut prin trei faze: economică, financiară și social-politică. Ne găsim în ultima fază. Cucerirea puterii și întrebuințarea ei pentru revoluționarea societății sau menținerea puterii printr'un simulacru de lovitură de Stat asemănătoare celei fasciste, cu scopul conservării organizației social economice și politice existente.

Între aceste alternative se mișcă forțele politice ale Germaniei. — Și ținând cont de natura împrejurărilor, și-n Anglia asistăm la un proces analog. Social-democrația este obligată să aleagă între radicalizare sau retrănsare în domeniul metafizic. Figurile de ceară social-democrate încep a popula muzeele politice.

Conflictul dintre China și Japonia n'a fost aplanat. Liga Națiunilor n'a făcut nimic. Japonia, prin forța ei militară, are poftă imperialiste și vrea să și le satisfacă Albi își vor roade urechile unii altora, în timp ce galbenii, colosali, vor face dragoste la început cu baioneta, mai târziu după tipicul pasiunilor orientale. Și treptat, treptat, vor ajunge să ne frângă nasul obișnuit numai cu parfum delicat de violele.

O—

Ce reprezintă capitalistul?

Oromolu: (fost guvernator al Băncii Naționale). — Ce reprezintă capitalistul, când debitorul său este insolubil sau în orice caz în imposibilitate de a-i lichida capitalul la termen?

Noi: Nimic, absolut nimic.

Oromolu: Dar în caz de conversiunea datoriilor agricole, ce-ar reprezenta creditorul?

Noi: Tot, el fiind centrul de gravitate al operațiilor necesare conversiunii. Și adăugăm: gazetarii adevărați, adică proprietarii de gazete militează pentru această soluție din considerațiuni comerciale și de tiraj. Când această gogoasă o să răsufle și o să se răcească bine, o să apară o altă gogoasă... politică.

* * *

Despre sindicalizarea băncilor și foloasele ei. Scurt intermezzo bancar. De vorbă cu Oromolu sau cu oricare altul de teapa lui.

Noi: (indiscret) Ce părere aveți despre sindicalizarea băncilor?

Oromolu: (placid). Foarte bună!

Noi: De ce chiar foarte bună?

Oromolu: Chiar foarte bună! Am motivele mele personale și ale partidului meu pe care-l iubesc „foarte mult“. Partidul meu, cum spunea mai deunăzi „sindicalistul revoluționar Pamfil Șeicaru“, se identifice cu cadrele burgheziei românești. Și cu această burghezie din considerațiuni multiple, printre care trec și cele de capacitate creatoare, este aproape bancară, înțelegeți acum, cum stă chestia.

Noi: Am vrea să fiți mai lămurit.

Oromolu: Să mă explic. În primul rând se indulcește concurența băncilor. Poate că nu vă dați seama așa ca mine cât este de dulce aceasta „indulcire!“

Pentru creditorii bancheri este o adevărată arcație financiară. Dobânzile rezultate în urma împrumuturilor acordate de bănci se vor menține la un nivel constant și lucrativ. Deponenții nu vor mai fi așa de obraznici cum sunt astăzi, turburând de câte ori le vine pofta digestia celor mai productivi și mai aleși fii ai națiunii. Dobânzile la depozite vor scădea considerabil, iar renta capitalului nobil (depunătorii sunt mici găinari pretențioși și fără blazon) va crește — în mod corespunzător. De ce să ne concurăm noi bancherii și să nu se concureze deponenții? Pe urmă se schimbă și raporturile între monopolistii capitalului financiar și stat. Concentrarea capitalului bancar ne dă o așa forță economică, politică și socială, dar mai ales politică, încât statul o să apară în fața noastră un biet limbric încovrigat. Ce l-am spoliat și stăpânit noi ieri, dar ce să-l stăpânim și spoliem de azi înainte.

Noi: Bine, dar rostul statului politic este altul!

Oromolu: Fiți serioși.

Noi: Ce-i cu indiscreția marilor și micilor creditorii sindicalizați?

Oromolu: Este „foarte simpatică“. Țara devine o carte deschisă în care vom putea ceti în voie (se'nțelege noi bancherii), iar banca în general va deveni o carte de vise în care nu vor putea ceti decât vracii banului. Cu un cuvânt, cetățeanul nebancher, această rasă inferioară de om, va avea toate desavantajele ordinii anarhice burgheze, fără să aibă și avantajele ei. Desigur că noi,ăștia bănoși, o să mai avem și alte avantajii pe care nu le pot cunoaște oamenii de treabă.

Dr. Iustin Leontin Anca

A încetat din viață magistratul întregu, Dr. Iustin Leontin Anca în vârstă de 40 de ani. Fiu de preot ardelean, a moștenit acea zestre prețioasă a Româniului de dincoace de munți, al cărui suflet s'a plămădit d'în credință. — răbdare și suferință. Și i-a fost dat să suferă mult întru ilustrul dispărut. Străbătând cu tenacitate toate treptele culturii până la vârsta de 21 de ani, când se promovează doctor în drept la Universitatea din Cluj, Dr. Iustin Anca Leontin, a reușit prin spiritul său ales să-și însușească o vastă cultură juridică, asimilând, cum spunea odată el, numai partea etic-ideală a dreptului dar conservându-se intact sufletul său de Valah, purtător al visului milenar. Figura magistratului Anca, se înserează în fresca marilor caractere ale Ardealului, ai unor modești cititori care au plămădit cu munca lor de fiecare zi edificiul statului român. Și-a început cariera strălucită de magistrat în era maghiară, intrerupându-o în timpul războiului, când a fost făcut prizonier pe frontul italian, reîncepând-o după războiu, în România-Mare, mai întâiu în calitate de comisar regal la Curtea Marțială a Corpului VI armată, iar apoi la Tribunalul Cluj — s'a distins nu numai pe terenul practic al dreptului, ca înțelept și erudit magistrat, așa cum mărturisesc sentințele sale, lapidar dar precis motivate, dar și pe terenul doctrinar al

dreptului printr'o serie prețioasă de manuale juridice de drept comparat. Toate domeniile dreptului comparat românesc, cât și legile de unificare au găsit în acest neobosit cercetător pe interpretul consacrat — compendii de drept civil, comercial, cambial, cu o vastă expunere asupra titlurilor de credit (manualul de drept cambial al magistratului Anca este cel mai bun manual românesc), carte funduară, drept falimentar etc. sunt tot atâtea prețioase colecții de interpretări și adnotări judicioase ale dreptului pozitiv ardelean și comparat. S'a pregătit, printr'o muncă încordată și plină de idealism, pentru cariera universitară, năzuind a ocupa o catedră drept comercial român. Din nefericire nu i-a fost dat să atingă această țință, nefinându-se concurs, cu toate cererile sale repetate. Lucrările sale și pregătirea sa i-ar fi asigurat un succes strălucit, și ar fi onorat catedra prin calitățile sale de eminent exeget al dreptului pozitiv. — Răpit în floarea vârstei, când putea să-și dea toată mărșala talentului său, magistratura pierde un jurist de mare valoare, familia pe cel mai distins și iubit fiu al ei, iar prietenii lui pe cel mai devotat tovarăș de gânduri și de faptă. Transmitem familii sale îndoliate sincere condoleanțe și regretele noastre profunde pentru pierderea prematură a strălucitului și iubitului ei fiu.

Mercantilism concret și dumping forțat

„Devisen sparen, devisen schaffen“. Reducem importul, economisim deize, forțăm exportul, câștigăm deize. Aceasta este formula politicii economice de ultimă oră, formulă care a stăpânit directivele economiilor naționale burgheze și-a cărei prăsire, însemnează capitularea unui întreg sistem experimentat, cu toate viciile și calitățile lui. Evident că au intervenit anumite modificări în concepția mercantilistă a politicii economice, modificări, care privesc tendințele economiei politice moderne. De pildă, chestia de bușeurilor de lungă durată, cucerite prin concurență neloidală între state, printr'un adevărat războiu economic cu țința precisă a exclusivității monopolistice a unei anumite piețe, nu se mai poate pune astăzi cu aceeași ușurință, date fiind mijloacele de control cât și sensibilitatea organismelor economice naționale. Există antidotul eficace, pentru combaterea efectelor dezastruoase ale „artilerei prețurilor mici“. Un control serios, ajutat de spionajul industrial, al prețurilor de bază vizibile și-al supraprețurilor deghizate, pentru fiecare articol industrial pe piața internă a fiecărei țări producătoare, ne pune repede în situația de a cunoaște dacă avem de-a face cu un comerț serios și economic sau cu un comerț de dumping, mănuit abil pentru ruina economică adversarului, asupra căruia statul concurent vrea să-și asigure hegemonia economică. Nu se mai poate vorbi cu desinvoltură de așa zisele zone de influență, industrializarea nemi fiind astăzi apanajul unei singure țări.

Procesul colonizării agrare, al deplasării de forțe muncitorești urbane, la țară, ne indică o nouă orientare în politica economică contemporană, industria fiecărei națiuni, pentru o mai mare certitudine a debușeurilor săi, ajustându-se în primul rând necesităților de consum intern, consumul extern fiind periclitat de pe o zi pe alta. O teorie întreagă a exportului surplusului necesar prevăzut sau a surplusului neprevăzut a luat deja ființă. Care este instrumentul de control al economiei naționale, privită ca întreg (soliditate valutară, capacitate de achiziție, standard ridicat al vieții, buget, etc.) în concurență cu alte economii? Balanța comercială reală, intrând aci și balanța conturilor. Această economie este prosperă sau deficitară după cum balanța comercială este activă sau pasivă. Oamenii politici ai Europei și Americii, sunt elevii docili ai politicii economice dietate de marii industriași, bancheri, comercianți sau de grupurile agrare conștiente. Oricât de contradictorii ar părea la prinsa vedere interesele diferitelor grupări economice interne, când este

vorba de apărarea grupului întreg, industria reprezintă aspirațiile națiunii și viitorul ei iar agricultura este obligată să se supună dacă vrea să-și păstreze independența și să-și asigure prosperitatea. Așa stau lucrurile în momentul de față, când la noi se discută reducerea tarifelor vamale, făcându-se demagogie pe chestia industriei „parazitare“ și întrebuințându-se în mod inconștient întreg aparatul statistic american, nemțesc sau franțuzesc pentru sugrumarea industriei noastre și odată cu ea economiei noastre naționale. A apărut în Curentul o falsă diagramă americană, prin care se arată regimul vamal al diferitelor state europene, arătându-se că noi avem tariful vamal cel mai urcat din toată lumea.

De ce nu s'au întrebuințat mijloacele statistice patronage, care ar fi fost mult mai exacte?! Din această diagramă, reiese că Cehoslovacia are un tariful vamal mult mai scăzut decât România. Așa să fie oare? Industriașii noștri pot servi de mult mai interesante, privitoare la regimul vamal Cehoslovac. În această diagramă s'au luat în considerare numai prețurile de bază la articolele de export cehoslovac ignorându-se supraprețurile. Dacă s'ar face un calcul corect, s'ar constata, că prețurile interne în Cehoslovacia, pentru mărfurile de export sunt mult mai mari decât în România. Ce însemnează aceasta? Să răspundă pripiți anti-protecționiști, care cred, că prin soluții demagogice și diversioniste au bătut cuibul în cap. Dar înainte a face calculul exact al prețurilor ia în considerare următoarele:

1. Condițiile tehnice, experiența, tradiția și capitalul industriilor străine concurență cu industria noastră pe piața internă.
2. Stocul de mărfuri disponibile a industriilor străine, care impun un dumping forțat.
3. Cartelele internaționale, cu condițiile lor asupra prețurilor.
4. Cu cât se bonifică industria străină prin reducerea taxelor vamale, și avantajii avem noi.
5. Stadiul de dezvoltare al industriei românești și dacă România se poate industrializa.
6. Consecințele fiscale și valutare.
7. Ce influență reală ar putea avea reducerea tarifelor vamale asupra ieftinirii vieții. Atât. Și-apoi să reducă tarifele.

P. T.

REDACTOR RESPONSABIL:
BAZIL GRUIA